

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE SRPSKE
Broj: 11 0 U 020004 17 Uvp
Banjaluka, 08.08.2019. godine

Vrhovni sud Republike Srpske u vijeću sudija Smiljane Mrše, predsjednika vijeća, Edine Čupeljić i Želimira Barića, članova vijeća, uz sudjelovanje Mire Mačkić zapisničara, u upravnom sporu po tužbi B.Š. iz B. (u daljem tekstu: tužilac), protiv rješenja broj: ... od 18.11.2016. godine, tuženog Ministarstva, u predmetu priznavanja vojnog angažovanja u ratu, odlučujući o zahtjevu tuženog za vanredno preispitivanje presude Okružnog suda u Banjaluci broj 11 0 U 020004 17 U od 30.03.2017. godine, u sjednici održanoj dana 08.08.2019. godine, donio je

P R E S U D U

Zahtjev se uvažava, presuda Okružnog suda u Banjaluci broj 11 0 U 020004 17 U od 30.3.2017. godine preinačava tako da se tužba odbija kao neosnovana.

O b r a z l o ž e n j e

Pobijanom presudom u stavu 1. izreke uvažena je tužba i poništena tačka 2. dispozitiva osporenog akta, a u stavu 2. te izreke određeno da u ostalom dijelu osporeni akt ostaje neizmijenjen. Tim osporenim aktom bliže označenim u uvodu ove presude u tački 1. dispozitiva, tužiocu je priznato vojno angažovanje u oružanim snagama u ratu u periodu od 22.03.1996. godine do 31.03.1996. godine u VP 7207 M., u tački 2. dispozitiva odbijen je, kao neosnovan, zahtjev tužioca za priznavanje vojnog angažovanja u oružanim snagama u ratu po osnovu bolovanja u periodu od 25.06.1993. do 19.10.1995. godine u VP 7304 M.1, uz određenje u tački 3. dispozitiva da će na osnovu tog rješenja, Odjeljenje za vojne evidencije tuženog izvršiti upis priznatog vojnog angažovanja u službenu evidenciju, a gradski organ boračko-invalidske zaštite, uskladit će svoju evidenciju i izdati uvjerenje o angažovanju tužioca u oružanim snagama u ratu.

Uvaženje tužbe nižestepeni sud je obrazložio navodima da činjenično stanje nije pravilno ni potpuno utvrđeno, jer da iz dokumentacije koja se nalazi u spisu posebno mnogobrojne medicinske dokumentacije (uputnica za Neurologiju VMC Banjaluka od 21.09.1993. godine, od 28.07.1995. godine i od 17.10.1995. godine, uputnice za psihijatriju „Vrbas“ Banjaluka od 09.09.1994. godine, uputnica za Vojno-ljekarsku komisiju od 17.10.1995. godine, otpusnica stacionara „Vrbas“ broj 1545, kontrolni nalazi neurologa, uputnica za NVLK VP 7304 od 04.09.1994. godine, uputnica ambulante „Rudanka“ od 08.10.1993. godine, otpusno pismo Neurološke klinike KMC Banjaluka od 19.12.1994. godine, podnesak potpisan i ovjeren od strane dr Ž.D.S., doktora medicine, koji je upućen komandi u kojem se navodi „B.Š. 1966., VP 7304 I Bt., v/o se po preporuci upućuje na bolničko ispitivanje i potvrdu dijagnoze“ i uputnica od 14.10.1994. godine u bolnicu na NPS

– Klinika Banjaluka, koja je takođe ovjerena pečatom VP 7304 M.1), zatim i dozvole za tužioca za vanredni izlazak van kruga kasarne, koje su ovjerene pečatom VP 7139 B., kojim je tužiocu odobren izlazak u Banjaluku u periodu od 21.07. do 28.07.1994. godine i u periodu 28.07. do 05.08.1994. godine, a kao razlog izlaska je navedeno da se pacijent vodi u stacionaru, a ide na terapiju od kuće. S obzirom na navedene dokaze koji su ovjereni pečatom nadležne vojne pošte, a imajući u vidu odredbu člana 12. stav 2. tačka b) i člana 15. stav 3. Pravilnika o sadržaju i načinu vođenja vojnih evidencija Pravilnika o sadržaju i načinu vođenja vojnih evidencija (Službeni glasnik RS broj: 66/12, u daljem tekstu: Pravilnik), te izjavu tužioca i svjedoka koji su dali adekvatne podatke u pogledu vojnog angažovanja tužioca u Vojsci RS u spornom periodu, to proizlazi da nije pravilan zaključak tuženog da svi ti dokazi zajedno nisu dovoljni za priznavanje tužiocu vojnog angažovanja u oružanim snagama u periodu od 25.06.1993. do 19.10.1995. godine jer je tužilac na istima zasnovao svoj zahtjev upravo iz razloga što u službenoj evidenciji tuženog i kod opštinskog/gradskog organa nema podataka o njegovom vojnom angažovanju u spornom periodu.

Blagovremenim zahtjevom za vanredno preispitivanje te presude tuženi osporava njenu zakonitost iz razloga predviđenih članom 35. stav 2. Zakona o upravnim sporovima („Službeni glasnik RS“ broj 109/05 i 63/11, u daljem tekstu: ZUS). Navodi da je presuda zasnovana na pogrešnoj primjeni Pravilnika i Zakona o pravima boraca, vojnih invalida i porodica poginulih boraca odbrambeno otadžbinskog rata Republike Srpske („Službeni glasnik RS“ broj 134/11, 9/12 i 40/12, u daljem tekstu: Zakon o pravima boraca). Naime tužilac je tražio priznavanje vojnog angažovanja u ratu u periodu od 06.08.1992. do 31.03.1996. godine u VP 7304 M.1 i VP M. Prema evidenciji Odjeljenja za boračno invalidsku zaštitu Grada B. koja je zasnovana na podacima jediničnog matičnog kartona tužioca, tužilac ima učešće u periodu od 06.08.1992. do 24.06.1993. godine u VP 7304 M.1 i u periodu od 20.10.1995. do 21.03.1996. godine u VP 7207 M., koji periodi nisu sporni, pa je rješavano o osnovu za priznavanje vojnog angažovanja u ratu u periodu od 25.06.1993. do 19.10.1995. godine u VP 7304 M.1 i periodu od 22.03.1996. do 31.03.1996. godine u VP 7207 M. U službenoj evidenciji Vob-8 nema podataka o vojnom angažovanju tužioca u VP 7304 M.1 i VP 7207 M., tužilac nema status ratnog vojnog invalida, a period od 25.06.1993. do 19.10.1995. godine nije upisan u vojnu knjižicu, nije pravdan nalazima i mišljenjima Vojno ljekarskih komisija, to prema odredbama člana 12. Pravilnika i člana 26. stav 1. i 2. Zakona o pravima boraca tužiocu se nije moglo priznati vojno angažovanje u ratu u periodu od 25.06.1993. do 19.10.1995. godine u VP 7304 M.1. Predlaže da se zahtjev uvaži pobijana presuda ukine i predmet vrati na ponovno odlučivanje ili da se presuda preinači.

Tužilac u odgovoru na zahtjev navodi da je isti neosnovan, a presuda pravilna i zakonita i donesena na osnovu svih provedenih dokaza uz pravilnu primjenu materijalnog prava. Ukazuje da je relevantan propis za odlučivanje u ovoj stvari Pravilnik na koji se poziva i pobijana presuda i kojom se osnovano ukazuje, da kada je u pitanju njegovo vojno angažovanje u spornom periodu, da se treba prihvatiti brojna medicinska dokumentacija kao dokaz da je u tom periodu bio vojno angažovan, a posebno jer je u tom periodu bio i ranjen. Predlaže da se zahtjev odbije kao neosnovan.

Razmotrivši zahtjev i pobijanu presudu na osnovu odredbe člana 39. ZUS, kao i cjelokupne spise ovog upravnog spora i predmetne upravne stvari, ovaj sud je odlučio kao u izreci ove presude iz sljedećih razloga:

Predmetni postupak pokrenut je po zahtjevu tužioca za priznavanje učešća u ratu u periodu od 06.08.1992. godine do 31.03.1996. godine koje je, kako navodi proveo u sastavu VP 7304 M.1 i VP 7207 M. Uz zahtjev je dostavio kopiju lične karte, vojne knjižice i

uvjerenje Odjeljenja za boračko invalidsku zaštitu od 17.06.2016. godine, kopije mnogobrojne naprijed opisane medicinske dokumentacije, te kopije dozvola za vanredni izlazak van kruga kasarne i pisane izjave svjedoka B.Š.1, M.Š. i P.V.

U postupku po zahtjevu izvršen je uvid u priložene isprave i medicinsku dokumentaciju te utvrđeno da tužilac nije evidentiran u vojnoj evidenciji Odjeljenja za boračko invalidsku zaštitu, da nema podataka o njegovom ranjavanju, da u vojnoj knjižici u rubrici učešće u ratu pod tačkom 1. je upisan početni datum 05.09.1992. godine u VP 7304 M.1 ovjereno pečatom vojne pošte i potpisano od strane ovlaštenog lica bez završnog datuma, a pod tačkom 2. upisan je period od 20.10.1995. do 31.3.1996. godine u VP 7207 M. takođe ovjereno pečatom vojne pošte i potpisano od strane ovlaštenog lica. Prema uvjerenju Odjeljenja za boračko invalidsku zaštitu od 17.06.2016. godine tužilac je bio pripadnik oružanih snaga u ratu u periodu od 06.08.1992. do 24.06.1993. godine u VP 7304 M.1 i od 20.10.1995. do 21.03.1996. godine u VP 7207 M. koji podaci su identički podacima u matičnom kartonu imenovanog. S obzirom da je u vojnoj knjižici u rubrici učešće u ratu pod tačkom 2. upisan period od 20.10.1995. do 31.03.1996. godine u VP 7207 M. to je predmetnim prvostepenim rješenjem u tački 1. dispozitiva za period od 22.03.1996. godine do 31.03.1996. godine tužiocu dodatno priznato učešće u ratu.

Za preostali sporni vremenski period od 25.06.1993. do 19.10.1995. godine, tužilac smatra da zbog nedostatka podataka u službenim evidencijama o njegovom vojnom angažovanju i ranjavanju, se činjenice na te okolnosti mogu utvrditi iz navedene medicinske dokumentacije o njegovom liječenju u spornom periodu, a s obzirom da je na liječenje i preglede upućivan od nadležnih organa VP. Takođe da je ta dokumentacija dokaz o njegovom ranjavanju i povredi glave, čije posljedice na zdravstveno stanje ima i danas. Tužilac je i saslušan u toku postupka a u svojoj izjavi detaljno je opisao svoje ranjavanje, navodeći da se desilo kada je otvarao stranice kamiona, jer je bio angažovan kao vozač kamiona, od metka koji je ispaljen sa neprijateljske strane kom prilikom mu je povrijeđena lijeva ruka, nakon čega je liječen na VMC u Banjaluci, gdje je bio oko 10 dana, a zatim u dr „Miroslav Zotović“ Trapisti Banjaluka na terapiji, te kućno liječenje nekoliko dana, nakon čega se vratio u jedinicu, gdje je i dalje obavljao zadatke vozača vojnog kamiona, da je iz jedinice upućivan na liječenje, a da nema nalaze vojno-ljekarskih komisija (NVL) o ocjeni vojnog invaliditeta, jer ga je NVL vraćala na dodatna ispitivanja. Naveo je i da je imao povredu glave, ali da se tada nije javio ljekaru, ali se javio kasnije kada je izgubio svijest i od tada da je stalno pod ljekarskim nadzorom, jer zbog navedenog ima posljedice na zdravstveno stanje. Saslušani svjedoci su potvrdili navode tužioca o učešću u ratu kao vozača kamiona, a svjedok P.V. izjavio da se sjeća da je tužilac od juna 1993. godine bio na bolovanju i da je na bolovanje upućivan iz jedinice, te da se redovno javljao brigadnom doktoru.

Prema odredbama člana 26. stav 1. Zakona o pravima boraca kao vrijeme angažovanja u oružanim snagama SFRJ, odnosno Republike Srpske, smatra se i vrijeme odsustva po osnovu bolovanja ili privremene nesposobnosti za vojnu službu, odobrenih na osnovu nalaza i mišljenja nadležnih vojno-ljekarskih komisija, kao i vrijeme provedeno u zarobljeništvu u koje je borac dospio pod okolnostima vršenja vojne službe, a prema stavu 2. te odredbe se izuzetno može priznati ratnom vojnom invalidu i vrijeme odsustva po osnovu bolovanja koje je posljedica rane, povrede ili ozljede zadobijene u vršenju vojne službe za koje nema nalaza i mišljenja nadležne vojno-ljekarske komisije, ali ima relevantnu medicinsku dokumentaciju o liječenju.

Tužilac nema nalaza i mišljenja nadležnih vojno-ljekarskih komisija niti o bolovanju, a ni o privremenoj nesposobnosti, već ima samo uputu za pregled toj komisiji, koja ga je, kako i sam navodi, vraćala na dodatna ispitivanja. Tužilac nema svojstvo ratnog vojnog invalida, što takođe ne osporava, ali pogrešno smatra da je njegova medicinska dokumentacija relevantan dokaz o liječenju posljedica njegovog ranjavanja i povređivanja, a kasnije i oboljenja.

Naime osim otpusne liste VMC Banjaluka od 26.10.1993. godine iz koje proizlazi da je tužilac imao povredu ruke, nema drugih nalaza ni medicinske dokumentacije da je zbog te povrede kasnije liječen i da je imao zdravstvene posljedice. Takođe nema dokaza da je imao povredu glave, a i tužilac navodi da se nakon povrede glave nije javio ljekaru, koja izjava kod nedostatka drugih dokaza o toj povredi nije dovoljna kao dokaz te činjenice povređivanja glave, a niti iz ostale medicinske dokumentacije proizlazi da je njegovo oboljenje nastalo kao posljedica te povrede. Medicinska dokumentacija i uputnice za pregled te liječenje tužioca tokom spornog perioda bilo je zbog čestih epileptičnih napada, pod dg. „epi grand mal“, koji se u nalazima ne povezuju sa nikakvom prethodnom povredom glave.

Dakle tužilac ni medicinskom dokumentacijom nije dokazao da je njegovo liječenje posljedica rane, povrede ili ozljede zadobijene u vršenju vojne službe, što uz naprijed navedene činjenice je očigledno da nisu ispunjeni uslovi iz odredbe člana 26. Zakona o pravima boraca, da mu se sporni period od 25.06.1993. do 19.10.1995. godine prizna kao vrijeme angažovanja u oružanim snagama, kako je to pravilno zaključio tuženi.

Iz iznijetih razloga, ovaj sud nalazi da su pobijanom presudom ostvareni razlozi iz člana 35. stav 2. ZUS, pa se zahtjev tuženog uvažava na način određen u izreci ove presude na osnovu odredaba člana 40. stav 1. i 2. toga zakona, jer nisu ostvareni razlozi iz člana 10. ZUS za poništenje osporenog akta.

Zapisničar
Mira Mačkić

Predsjednik vijeća
Smiljana Mrša

Za tačnost otpravka ovjerava
Rukovodilac sudske pisarnice
Amila Podrašćić